

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

UDGIVET AF DANSK LOKOMOTIVMANDS FORENING

Nummer 20 – 20. oktober 1965 – 65. årgang

Hurtigere, tryggere og komfortabelt -

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

20. OKTOBER 1965 — 65. ÅRGANG

20

Indhold:

Hurtigere, tryggere og komfortabelt	2
FN og verdensfreden	3
FN's arbejde og vort ansvar	8
Italien	11
De leger med tog – for pengenes skyld	12
SR & SIR	13
Personalia	14
Damernes Dag	16

Redaktører:

E. Greve Petersen
(ansvarshavende)
K. B. Knudsen.

Redaktion og ekspedition:
Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon: Hell. 7269.
Kontortid 9–16.
Lørdag 9–12.

Frederiksberg Bogtrykkeri
Howitzvej 49.

»Når de indenlandske transporter, trods højkonjunkturen, ikke viser fremgang, må årsagen søges i den stadigt voksende konkurrence fra lastbilerne«. Sådan hedder det i en artikel om statsbanernes driftsforhold, optaget i Vingejuleter« der udkom den 10. oktober. Dette er utvivlsomt en rigtig konklusion. Sammen med en stor stigning i statsbanernes lønningsudgifter kan det give statsbaneledelsen en række kvalfulde timer ved planlægning af foranstaltninger til at imødegå den skæve balance mellem driftsindtægter og -udgifter. Hvilke foranstaltninger, det så er man arbejder med, er ikke til at sige her i konkret form, men hver for sit område har afdelingerne formentlig travlt med at planlægge. Selvfølgelig må alle led i virksomheden gennemgås, så man opnår den højest mulige effektivitet i arbejdet, og der må være en klar målsætning og en prioritering af de moderniseringer og rationaliseringer, som bør foretages. Stærkt ledet af hensynet til nogle folketingskredsens ønske om at stabilisere statsbaneøkonomien er man langsomt men sikkert ved at bortskære en række jernbanelinier, hvis driftsøkonomiske omstændigheder virker stærkt belastende for helheden. Man går fra de politiske kredses side uden videre ud fra, at disse jernbanelinier ikke vil kunne klare konkurrencen med bilerne, men mon de nogen sinde virkelig har arbejdet med muligheden af at gøre forholdene dér attraktive. Det er formentlig omgående skrinlagt, fordi man frygter de store moderniseringsomkostninger som vil fremkomme. I det hel går det som en rød tråd gennem forholdene, at investeringerne i jernbanerne har løbet i en alt for ringe strøm bagud for udviklingen i alt for mange år. Når der peges på, at der bør være prioritetsrækkefølge, og en meget klar, så må der først og fremmest sættes ind på modernisering af de anlæg og den trækraft, som kan give hurtigere, tryggere og mere komfortabel transport. Stationernes modernisering må komme i anden række. Det er meget godt at kunne præsentere sig, når kunderne skal modtages, men det er nu først og fremmest i det rullende materiel og de sikkerhedsmæssige funktioner, at vi skal gøre os stærke. Indtil man på disse områder er fuldt på højde med tiden, må andre investeringer træde i baggrunden. Det er jo ikke stationerne, der skal rejses i. Det er ikke så meget indtrykket fra dem, der fæstner sig i kundens sind. Det gør derimod måden og formen, hvorunder kunden transporteres på.

FN og verdensfreden

Af Niels J. Haagerup

»Så mange betyder, at FN er og skal være hjørneste-
nen i nationens udenrigspolitik, og at deres mål er at
styrke organisationen. Det er svært, særlig i et lille
land, ikke at være enig heri. Men spørgsmålet er rig-
tignok hvad der nærmere menes med det vage udtryk
at »styrke FN«. Den nærmere definition heraf vil af-
hænge af de forestillinger man gør sig om organisa-
tionens anlæg og udviklingsmuligheder i sammenspil
med det internationale samfunds milieu.«

Sådan skriver vor største FN-ekspert, professor dr.
jur. & phil. Alf Ross i sin store bog om FN (Nyt Nor-
disk Forlag, 1963), og han rører her ved et ømt punkt
i vort forhold til FN. Vi ønsker alle FNs muligheder
for at styrke freden øget, men de fleste har kun vage
ideer om, hvordan det bedst kan gøres, og ligeså man-
ge er uvidende om de begrænsninger som FNs freds-
bevarende og fredsstiftende arbejde er beheftet med.

Det er imidlertid ikke blot et spørgsmål om FNs
pagt og FNs organisation. Det er et spørgsmål om de
enkelte landes og fremfor alt stormagternes politik.
At overlade FN ansvaret for verdensfreden er en hul
frase, hvis ikke FNs stærkeste medlemmer er så no-
genlunde enige om, hvordan dette ansvar skal admi-
nistreres.

*

Det begyndte under den anden verdenskrig, da
Churchill, Roosevelt og Stalin diskuterede den frem-
tidige fredsorganisation, som på Roosevelts forslag fik
samme navn som krigstidens antifascistiske alliance
»Forenede Nationer«. Folkeforbundets skæbne måtte
ikke gentages, og det var baggrunden for, at man blev
enige om, at stormagterne måtte have en ganske sær-
lig fortrinsstilling, da det alligevel blev dem, som fre-
den og sikkerheden i verden ville afhænge af.

Man »udpegede« fem stater som stormagter, nem-
lig USA, Sovjetunionen, Storbritannien, Frankrig og
Kina, og gjorde dem 1) til permanente medlemmer af
FNs Sikkerhedsråd (de ikke-permanente medlemmer,
hidtil seks, fra 1966 ti, vælges for to år ad gangen)
og 2) gav dem tillige vetoret i alle vigtige beslutnin-
ger. Det vil sige, at ved at stemme imod i rådet kunne
en enkelt stormagt blokere en beslutning uanset, hvor
mange lande der iøvrigt stemte for den. Siden kom
det til at gå sådan, at Sovjetunionen til dato har brugt
sit veto omkring 100 gange, mens de øvrige stormag-
ter kun meget sjældent eller aldrig har brugt deres –
hvilket dog også skyldes, at de sædvanligvis har været
i flertal.

Der var også tale om, at stormagterne skulle have
flere stemmer end den ene, man ellers var enige om

at give alle medlemslande i FNs generalforsamling.
FN er baseret på princippet om »nationernes suve-
ræne ligeberettigelse«, hvilket undertiden glemmes i
debatten, og det indebærer, at de formelt tæller lige
meget i FNs generalforsamling, hvor hvert land har
een stemme.

Stalin var imidlertid under krigen inde på den tan-
ke, at Sovjetunionen burde have lige så mange stem-
mer som der dengang fandtes sovjetiske rådsrepublik-
ker, vistnok 14. Roosevelt havde ikke svært ved at
henvise til, at det da var rimeligt, om USA fik 48 stem-
mer (svarende til det daværende antal stater i unionen),
en ide Stalin fandt mindre god. Den russiske diktator
gik derpå tilsidst med til, at Sovjetunionen måtte nøjes
med tre stemmer, hvilket Roosevelt accepterede under
forudsætning af, at også USA kunne få tre stemmer,
hvis kongressen i Washington krævede det. Det gjorde
den imidlertid ikke, og resultatet blev, at Sovjetunio-
nen som det eneste land i verden har tre stemmer i

generalforsamlingen forstået på den måde, at Sovjetunionen i FN er repræsenteret af – foruden den sovjetiske regering – Hviderusland og Ukraine. Det vil nærmest svare til, om Danmark i FN også var repræsenteret af Fyn og Sjælland!

Men denne kuriositet har dog ikke ændret det principielle forhold, at alle lande kun har een stemme. Det gælder lige fra Indiens næsten 500 millioner indbyggere til det helt nye FN-medlem Maldiverne, som har mindre end 100,000 indbyggere. Det kan forekomme urimeligt, og der er ofte debat om en fordeling af stemmer, der er mere i overensstemmelse med landenes størrelse. Det er der dog ingen større sandsynlighed for indtil videre, for man skal stadig huske, at FN ikke er nogen verdensregering, men snarere at betragte som et hjælpeorgan for nationerne, hvis suverænitæt respekteres. Hvis verden engang får et verdensparlament, vil det næppe ske gennem FN, medmindre FN laves meget drastisk om.

*

Man kan spørge, om denne fordeling af stemmerne betyder så forfærdelig meget for FN's evne til at opretholde freden. Det gør den forsåvidt som princippet een nation – een stemme viser, hvad der er FN's egentlige basis. Det er de enkelte nationalstater, hvis tal er svulmet kraftigt op siden 1945. Ved FN's stiftelse i 1945 var der 51 medlemslande. I dag er der i 20-året for FN-pagtens ikrafttræden, den 24. oktober, 117. Der er naturligvis en himmelråbende forskel på landenes størrelse, magt og indflydelse. »Man er efter min mening kommet ud i en karikatur, når verdens brændende politiske problemer skal drøftes i en forsamling, i hvilken op mod 10 pct. af de repræsenterede suveræne stater er mindre end en enkelt kommune i Danmark og omkring halvdelen af dem mindre

end Danmark«, skriver Alf Ross i den før omtalte bog.

Men et er stemmetallene, noget andet og mere afgørende er samarbejdet mellem stormagterne. Det var stifternes håb, at det samarbejde, som førte til sejren over aksemagterne i den anden verdenskrig, kunne lægges til grund for et samarbejde om fredens problemer. Det håb viste sig at være forfængeligt. Samarbejdet mellem stormagterne overlevede ikke krigen ret længe. Øst-vest modsætningen, der allerede inden våbnene var bragt til tavshed spillede en rolle under overfladen, udviklede sig hurtigt henimod det, man siden har kaldt den kolde krig.

Det var baggrunden for, at FN-pagtens bestemmelser om et internationalt sikkerhedssystem ikke kunne realiseres. Det var forudset, at der mellem Sikkerhedsrådet (d.v.s. først og fremmest stormagterne) på den ene side og de enkelte medlemslande på den anden skulle slutes aftaler om karakteren og omfanget af den bistand hvert land skulle yde til dette sikkerhedssystem.

Det var i forventning om, at en sådan aftale lod sig gennemføre, at Danmark efter krigen ventede så længe med at gennemføre en ny forsvarsordning. Man ville først se, hvad »FN krævede«. Men FN kunne af gode grunde ikke kræve noget, for det ville forudsætte en enighed mellem stormagterne, der beklageligvis ikke lod sig tilvejebringe.

Forhandlingerne om opstilling af internationale sikkerhedsstyrker kunne ikke gennemføres med et positivt resultat, og det var i konsekvens af de mislykkede bestræbelser på at føre det universelle (d.v.s. omfattende alle lande) sikkerhedssystem ud i livet, at Atlantpagten blev oprettet i 1949 med bl.a. dansk deltagelse. Siden har mange i diskussionen om disse forhold hævdet, at NATO svækker FN, men i virkelig-

Trygve Lie

Dag Hammarskjöld

U Thant

heden udsprang NATO af FNs svaghed. Den dag FN kan overtage ansvaret for freden og sikkerheden i verden og blive et effektivt sikkerhedspolitisk instrument for alle medlemslandene, vil de regionale alliancer, hvoraf NATO må anses for den væsentligste, kunne bringes til ophør. Men det sker først, når stormagterne har fundet frem til et samarbejde, som der stadig ikke er udsigt til vil kunne realiseres i det ønskede omfang.

*

Alligevel har FN spillet en meget vigtig, ja afgørende rolle i flere konflikter. Først og fremmest var FN aktivt inddraget i Koreakonflikten, da USAs og næsten en snes andre landes militære støtte til Sydkorea fra 1950 byggede på en anbefaling fra FNs Sikkerhedsråd.

Baggrunden var imidlertid den helt usædvanlige, at på det tidspunkt det nordkoreanske angreb mod Sydkorea fandt sted, bojkottede Sovjetunionen en række af FNs organer i protest imod, at spørgsmålet om Kinas repræsentation i FN ikke var løst efter kommunisternes magtovertagelse i Kina. Der var kun ti medlemmer af rådet, da det mødtes den 25. og 27. juni 1950, og ingen af de fire stormagter gik imod anbefalingen om at yde Sydkorea hjælp. Det fornødne flertal på syv kunne tilvejebringes, men at russerne indså, de havde begået en taktisk fejl fremgik af, at de kort efter vendte tilbage til Sikkerhedsrådet og ikke siden har bojkottet dette eller andre af FNs organer, selvom spørgsmålet om Kinas repræsentation i FN stadig ikke er løst på den måde Moskva har krævet.

Følgen blev, at der i FN skete en magtforskydning fra Sikkerhedsrådet til Generalforsamlingen. På vestligt initiativ vedtog et stort flertal i Generalforsamlingen i efteråret 1950 en plan, der muliggjorde, at man overførte en sag fra et vetolammet Sikkerhedsråd til Generalforsamlingen. Ulig rådets vedtagelse kan der aldrig fra forsamlingens side være tale om bindende vedtagelser for medlemmerne, men anbefalinger herfra har dog betydelig vægt.

FN stod imidlertid magtesløs i Ungarnkrigen i 1956. Sovjetunionen nægtede blankt at efterkomme FNs anmodninger om sovjetisk tilbagetrækning. Derimod spillede FNs behandling af den israelske og fransk-britiske aktion mod Ægypten på samme tid en vigtig rolle for opinionsdannelsen især i Storbritannien. Der blev udøvet et meget stærkt pres på den britiske regering, både fra den britiske opposition og fra Washington. England og Frankrig indstillede deres aktion, Israel trak sine styrker tilbage, og FN fik for første gang, især på initiativ af den daværende canadiske udenrigs-

minister (nu premierminister) Lester Pearson, et militært korps, kaldet FNs nødhjælpsstyrke (UNEF). Det skulle overvåge tilbagetrækningen fra Ægypten og siden bevogte grænsen mellem Israel og Ægypten ved Gaza, en rolle som styrken med et antal på ca. 5000 fremdeles varetager – og i alle årene med bl.a. dansk deltagelse.

Det har været karakteristisk for FNs militære indsats, at den både i Gaza og siden i Congo og på Cypern kun har kunnet ske med alle implicerede parter samtykke – og hver gang har måttet improviseres. Der er ikke tale om, at man i FNs Sikkerhedsråd eller Generalforsamling har vedtaget en bestemt løsning på en opstået krise eller konfliktsituation og derefter med militære magtmidler, tilvejebragt af medlemslandene, har påtvunget stridens parter denne løsning.

Der har hver gang omend under forskellige omstændigheder været tale om at bruge FN-styrker som ordenshåndhævere, altså i en mere politimæssig funktion end en egentlig kampfunktion. På Cypern findes et antal FN-politibetjente. Kun i Congo kom det i visse situationer til egentlige militære sammenstød, og generalsekretær Dag Hammarskjöld kom ligesom sin forgænger nordmanden Trygve Lie i unåde hos russerne.

I denne periode omkring 1960 bevirkede udviklingen og Hammarskjölds stærke personlighed, at generalsekretæren kom til at stå som en magtfaktor af betydeligt omfang, hvilket blev stærkest beklaget fra sovjetisk men iøvrigt også fra bl.a. fransk side. Det er ejendommeligt at tænke tilbage på, at Hammarskjöld i sin tid blev udpeget for at man kunne få netop en »funktionær« og ikke en politiker til at beklæde posten som generalsekretær.

*

Efter Hammarskjöld, der kom så ulykkeligt af dage, blev den mere forsigtige burmeser U Thant generalsekretær – foreløbig uden at han er kommet i konflikt med nogen af stormagterne. Også han har haft en brandfarlig situation, der har krævet tilstedeværelsen af FN-tropper, nemlig på Cypern. I mellemtiden er Congo-aktionen blevet indstillet, men der står mere end 10,000 FN-soldater i Gaza og på Cyperne heriblandt ikke færre end 1500 danske eller 50 pct. flere end tallet på den permanente FN-styrke, som Danmark har vedtaget at etablere. Det er baggrunden for, at statsminister Krag i åbningstalen var inde på, at der kunne blive tale om en vis reduktion af det danske bidrag i forståelse med FN. Efter Canada er der intet land, som stiller så mange soldater til FN som Danmark.

Cypern-aktionen dækkes af frivillige bidrag, mens omkostningerne til Gaza-styrken og Congo-styrken ifølge generalforsamlingens beslutninger skal dækkes af alle medlemslande på samme måde og efter samme forhold som det almindelige medlemsbidrag til FN selv. Det medførte en alvorlig krise om FN, fordi en række lande med Sovjetunionen og Frankrig i spidsen afslog at dække udgifterne enten til Congo-aktionen alene (Frankrig) eller til begge aktioner.

FNs underskud voksede og skyldnerlandenes gældsbyrde blev tilsidst så stor, at disse lande faldt ind under den bestemmelse i FN-pagten (artikel 19), som taler om stemmetab i generalforsamlingen. Det medførte, at FN's 19. generalforsamling ikke kunne gennemføres som normalt, fordi man ikke turde holde egentlige afstemninger. Først her i sommer er man kommet udover vanskeligheden ved at USA har afstået fra at insistere på en afstemning om artikel 19.

FNs underskud voksede og skyldnerlandenes gældsfordeling af kompetence mellem Sikkerhedsrådet og Generalforsamlingen er ikke aftalt. Der er tegn på, at stormagterne er ved at kunne enes om i hvert fald i en vis udstrækning at gengive Sikkerhedsrådet en mere fremtrædende placering, hvilket igen vil være vidnesbyrd om et forbedret stormagts-samarbejde.

Det kom mest tydeligt frem under rådets behandling af Kashmir-konflikten med rådets direkte krav om en indstilling af fjendtlighederne. Her kunne Sov-

jetunionen og vestmagterne samarbejde, hvilket straks gav FN forbedrede muligheder.

*

Ironisk nok blev det uløste spørgsmål om Kinas repræsentation her en hjælp, for i den aktuelle situation måtte man befrygte, at en repræsentant for regeringen i Peking ville have stemt imod kravet om en indstilling af kampene i Kashmir.

Kina er fortsat repræsenteret af Chiang Kai-sheks regering på Formosa, hvilket er en urimelighed, men man kan ikke se bort fra, at det i den nuværende spændte situation i Asien med det meget skarpe forhold mellem Kina på den ene side og en række lande, deriblandt både USA, Indien og Sovjetunionen, på den anden er hensigtsmæssigt med Peking-regeringens fravær.

At det principielt og på længere sigt er ønskeligt, at Peking repræsenteres i FN er uomtvisteligt, selvom det nok er for optimistisk at tro, at FN derved styrkes og Pekings politik påvirkes i mere forsonlig retning. Det vil næppe ske på kort sigt, men forhåbentlig på længere.

Når Kina-spørgsmålet ikke er løst, hænger det først og fremmest sammen med USAs politik i dette spørgsmål. Udfra en politisk anfægtelig indstilling om, at Kina ikke er »kvalificeret« til medlemskab har USAs regering, meget kraftigt understøttet af en offentlig opinion i USA, søgt at holde Peking ude lige siden 1950.

Efter Dulles-Eisenhower perioden er den offentlige mening i USA stivnet på dette punkt med det resultat, at senere regeringer under Johnson og Kennedy ikke har haft muligheder for blot at smidiggøre den amerikanske Kina-politik. Efter den kinesiske udenrigsministers seneste udtalelser om Pekings egne betingelser for at lade sig optage i FN er det meget tvivlsomt, om en ordning kan findes i år, selvom der ellers vil være udsigt til et flertal for Pekings repræsentation.

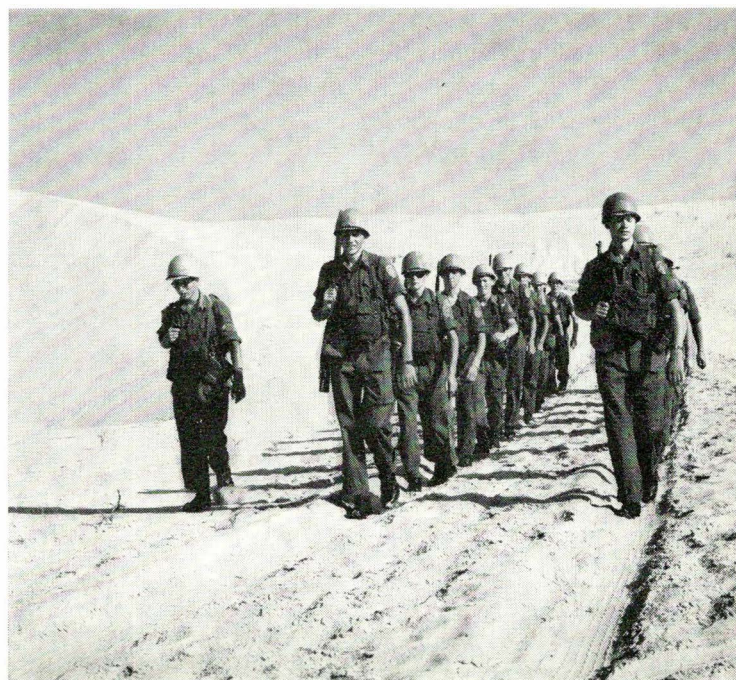
Skulle USA blive nedstemt i dette spørgsmål i FN, kan man ikke se bort fra en drastisk amerikansk reaktion. Adskillige amerikanske politikere kan forventes at ville kræve om ikke omgående amerikansk udtræden af FN så i hvert fald en indstilling af den amerikanske udenrigspolitik til stærke FN-orientering.

FN er ikke det effektive instrument til at sikre verdensfreden med, man kunne ønske sig. Men det vil være urealistisk at kritisere FN's pagt og organisation herfor. FN's situation vil til enhver tid afspejle den rådende verdenspolitiske situation. Når stormagterne samarbejder, vil FN styrkes. Når stormagterne kives, svækkes FN.

De to stærkeste magter i verden USA og Sovjetunionen har trods fortsat skarpe ideologiske, politiske og strategiske uoverensstemmelser fået et interesseløst fællesskab. De er begge – som resten af verden – ikke interesseret i en ødelæggende atomkrig. På trods af den kulde, som behersker dele af den internationale arena for tiden især på grund af Vietnamkrigen, spiller dette interesseløst fællesskab en betydelig rolle for fredens bevarelse og dermed for FN. Under Kashmir-krisen har Sovjetunionen spillet sammen med USA om en standning af fjendtlighederne. Det giver visse forhåbninger for fremtiden.

På den anden side er stormagterne i FN i dag mere uenige end nogensinde, for nu går skillelinien ikke blot Øst–Vest, men også på tværs af de hidtidige delingslinier. Frankrig er uenig med USA og England, og Sovjetunionen er uenig med Kina – også det Kina, der stadig ikke er repræsenteret i FN, og som sammen med Indonesien truer med at danne en ny verdensorganisation.

Det er således ikke et altfor betryggende grundlag, FN har for at kunne spille den aktive rolle til verdensfredens sikring, som vi alle ønsker for organisationen. Men der er alene i FN's eksistens og i FN's egnethed som forum og mødested muligheder nok. Det er et spørgsmål om medlemslandenes og fremfor alt stormagternes vilje og evne til at udnytte dem og gøre det i fællesskab.

FN's arbejde og vort ansvar

Af E. Salomonsen

Det er naturligt i 20-året for FN's oprettelse at forsøge en art statusopgørelse i et forsøg på at give en baggrund og finde et udgangspunkt for det fremtidige arbejde.

Hvor står vi, hvor skal vi hen, og hvilken vej kan benyttes.

I to netop udkomne publikationer understreges betydningen af den enkeltes orientering og stillingtagen set fra to forskellige synsvinkler, som er lige vigtige.

I forordet til Ole Karup Pedersen: FN-tropper, som er udgivet af Dansk Samråd for Forenede Nationer, siger denne organisations formand, byretsdommer Tyge C. Heilesen, at »en stillingtagen til de udenrigspolitiske problemer forudsætter en løbende orientering om den internationale aktivitets retlige og faktiske vilkår. Denne orientering er samtidig nødvendig for at nå til en realistisk bedømmelse af mulighederne for at virkeliggøre international fred og sikkerhed i overensstemmelse med FN-pagtens principper.«

Udtalelsen leder tanken hen på den side af FN's arbejde, som er mest iøjnefaldende og umiddelbart påkalder sig størst opmærksomhed, nemlig FN's fredsbevarende virksomhed. De ofte dramatiske møder i sikkerhedsrådet er politiske begivenheder, som fremkalder de store overskrifter i dagbladene, som vises i tv-aktuelt, og som med rette eller urette er med til at skabe den opfattelse, at FN skal bedømmes ud fra den større eller mindre succes med løsningen af disse spørgsmål.

At denne side af arbejdet har den allerstørste betydning, kan der ikke herske tvivl om, men det er et spørgsmål, om man ikke oftere, end tilfældet er, burde fremhæve den indsats, som gøres af FN's økonomiske og sociale råd og de forskellige særorganisationer. I beretningen fra Styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene for årene 1962–65 står: »En bred folkelig forståelse af den politiske og humanitære betydning af økonomisk og social vækst i den mindre begunstigede del af verden vil være den bedste støtte for en stigende dansk bistandsindsats.«

Der er en nøje sammenhæng mellem den politiske udvikling og menneskers mulighed for at have en menneskelig tilværelse. En rimelig fordeling af de økonomiske goder giver mulighed for rolige politiske forhold, et manglende stabilt styre vanskeliggør eller rent ud umuliggør en økonomisk vækst og de goder i form af undervisning, sundhedspleje m.v., som kunne blive en følge deraf.

Vi trænger til flere realistiske beskrivelser af, hvor ringe det faktisk står til. At langt over halvdelen af

verdens befolkning lever under så elendige forhold, at vi faktisk ikke gør os begreb derom. En ting er at se den overflade, som turister bliver præsenteret for i et underudviklet område i Sydeuropa, noget andet er at leve i den virkelighed hver dag hele året. Der skal ikke hermed appelleres til følelsesbetonet godgørelse, men vækkes til ansvarsfølelse. Ikke alene for deres skyld, som lever under nedværdigende forhold, men i lige så høj grad for vor egen og vore børns fremtids skyld. En verden i fremskridt og fred er utænkelig, hvis ulighederne skal forblive, som de er, eller hvad der er mest udsigt til i øjeblikket, skal blive endnu større.

Der er siden 1945 gjort en ganske betydelig indsats for at mindske dødeligheden, forøge levnedsmiddelproduktionen og højne undervisningsniveauet i udviklingslandene. Arbejdet har ikke været resultatløst. Der er gjort betydelige fremskridt på sundhedsvæsenets og sygdomsbekæmpelsens område med det resultat, at levealderen er blevet højere. Når dødeligheden således reduceres, uden at fødselshyppigheden aftager, stiger befolkningstallet selvsagt, og det stiger i en grad, som vækker voksende bekymring, ja, man taler ligefrem om en befolkningsekspllosion.

Da levnedsmiddelproduktionen på ingen måde kan holde trit med befolkningsforøgelsen, og da tilmed produktionen er meget ulige fordelt, truer underernæring og sult, så meget mere som transportvæsenet i de lande, hvor forholdene er særlig vanskelige, er ringe udviklet. Mens man for nogle år siden måske drømte om, at det kunne lade sig gøre at udligne forskellen i levestandard mellem de rige og de fattige lande inden for en overskuelig tid, må man nu se i øjnene, at forskellene ikke er blevet mindre, men tværtimod større. Økonomisk vækst i et teknisk tilbagestående land er en langsommelig affære at få sat i gang, og der er under alle omstændigheder tale om en længere langtidspan, end man i sin optimisme havde regnet med.

Det spørgsmål er rejst, om der er opnået noget ved at forhindre menneskers død på grund af sygdom, når de i stedet bliver offer for sult. Problemstillingen er

Fra undertegnelsen af FN's pagt.

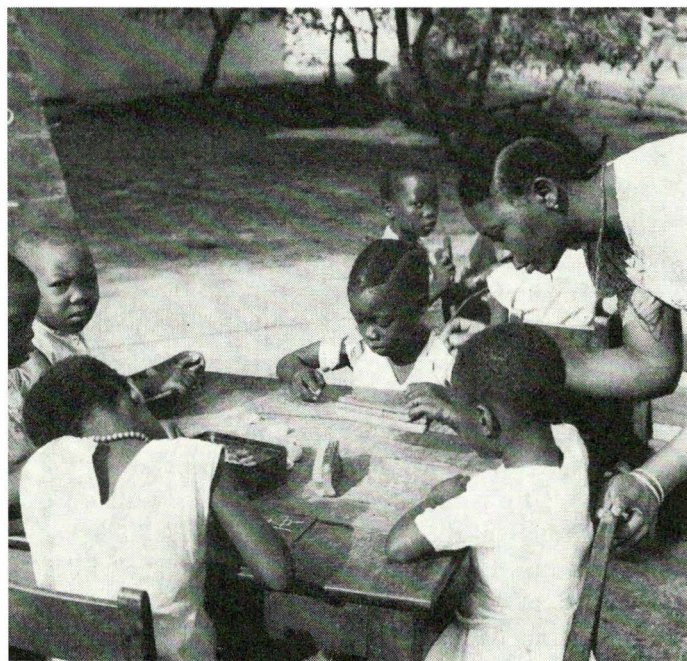
Børnene er fremtiden.

Dag Hammarskjöld i Leopoldville, september 1961.

nærliggende, men ikke frugtbar. For det første er en forbedring af sundhedstilstanden en forudsætning for forøgelse af produktionen i et udviklingsområde, og for det andet kan man ikke, hvor velmenende det end kan være, skrue udviklingen tilbage. Også humanitære grunde vil forhindre, at arbejdet på at lindre menneskers lidelser mindskes.

Større resultater har man grund til at forvente af det arbejde, der gøres for at få fødselstallene nedsat. Spørgsmålet er drøftet på internationale befolkningskonferencer, hvor midlerne er taget op til drøftelse. Her viser sig imidlertid alvorlige vanskeligheder. Dels støder man på modstand begrundet i religiøse anskuelser, dels er der oplysningsgraden at tage hensyn til, og endelig kan man møde modstand mod tanken om at begrænse fødselstallet ud fra den betragtning, at jo flere indbyggere, jo større indflydelse og anseelse kan man skaffe sig. Men farerne ved en uhæmmet vækst er alligevel så indlysende, at der sker noget. Selv inden for en på dette område så konservativ faktor som den katolske kirke, er der tegn, som tyder på, at man er på vej mod en mere liberal opfattelse.

FN har givet mulighed for en international samtale og et samarbejde som aldrig tidligere. At mange konferencer tilsyneladende har været resultatløse, behøver ikke at betyde, at de har været værdiløse. Vi har grund til at tro, at de mure, som skiller, bliver svagere, og at forståelsen af andres synspunkter og af det, at andre er anderledes end vi, bliver større for hver gang mennesker mødes, det være for at drøfte nedrustning, atomstop, løsning af videnskabelige opgaver eller international handel.

Vi har for ikke længe siden oplevet, at FN's eksistens var i alvorlig fare på grund af en forskellig opfattelse af, hvordan pagtens bestemmelser skulle fortolkes, når det gjaldt betalingen af visse fredsbevarende aktioner. Det var et spørgsmål om magtfordeling mellem sikkerhedsråd og generalforsamling. Når USA valgte at fravige sit hidtidige standpunkt, må det ses som et udtryk for, at man anser FN for et så nyttigt instrument, at det var indrømmelsen værd. Men det kan også ses som et udtryk for, at den inddeling i magtområder, som man har opereret med siden den anden verdenskrigs afslutning, ikke længere svarer til de politiske realiteter. Der er andre afgørende modsætninger end den næsten traditionelle øst-vest. Dels er der vokset en verden af nye stater op, som ikke uden videre lader sig placere i skemaet, og dels er der spørgsmålet om Folkerepublikken Kinas stilling. FN's virksomhed i forbindelse med konflikter af forskellig

art er tidligere nævnt, men jeg finder anledning til at understrege, at det trods alt i adskillige tilfælde har været muligt at medvirke til, at konflikten ikke bredte sig, og til at begrænse eller bringe krigeriske handlinger til ophør. Som eksempler kan nævnes Suez, Kongo, Kypern og Kashmir. En endelig løsning af sagerne er ikke altid opnået, men sikkerhedsrådets beslutninger og henstillinger har haft afgørende betydning, når det gjaldt de militære kamphandlinger. Det er inden for FN's muligheder at få to stater til ophøre med at bekæmpe hinanden, under forudsætning af, at sikkerhedsrådets permanente medlemmer kan opnå enighed om fremgangsmåden, men FN kan ikke tvinge dem til at slutte fred. Og en fredsslutning kan være afhængig af politiske forhold, som de to implicerede parter ikke er alene om at bestemme over.

Vi kan i Danmark være uenige om mange ting, dog er der ingen tvivl om, at beslutningerne om fra dansk side at yde bistand ved at stille militærstyrker, politi og observatører til rådighed efter mulighed og behov i de oven for nævnte tilfælde har almindelig tilslutning fra praktisk talt hele den danske befolkning, også selv om det koster noget ekstra. Udenrigsminister Hækkerups bemærkning i forsommeren, at den danske udviklingshjælps relative lidenhed skyldes manglende oplysning og interesse, kan opfattes som en dårlig undskyldning for, at der ikke er ydet nok, men den er samtidig nyttig. Den understreger nemlig sammenhængen mellem indsats og oplysning og orientering.

Det er blevet sagt, at FN hverken er mere eller mindre, end medlemslandenes befolkninger ønsker. Det er en sandhed med modifikation. Der findes som bekendt stater, hvor befolkningen eller dele af den ikke har større mulighed for at øve indflydelse på, hvilken politik der skal føres. Ja, det er vel endda sådan, at selv i lande, hvor befolkningens medbestemmelsesret er en realitet, kan den enkelte borgers mulighed for at danne sig en sikker og velbegrundet opfattelse af tingenes sammenhæng være begrænset nok. Vel har vi frihed til at søge alle mulige oplysninger overalt, hvor vi kan få dem, men vi er alle i højeste grad afhængig af, hvilket udvalg af oplysninger, vi bliver præsenteret for i aviser, radio og fjernsyn. Det er et ikke ringe ansvar, som hviler på de forholdsvis få, som sidder i nøglepositioner, når det gælder udvælgelse og præsentation af det råmateriale, på grundlag af hvilket vi skal danne os vor opfattelse. En amerikaner har sagt, at et lands befolkning har den regering, det fortjener, og det samme kan vel siges at gælde med hensyn til pressen, og det bliver så et spørgsmål om kritisk sans.

I den forbindelse et par ord om skolen. Det er glædeligt at kunne konstatere, at der i de seneste år med baggrund i de undervisningsvejledninger, som fulgte i den sidste skolelovs spor, er sket en kendelig ændring, når det gælder arten og omfanget af den undervisning, som behandler fremmede folkeslag, internationalt samarbejde og nutidige politiske forhold. Medens man i historieundervisningen tidligere stoppede op et anseeligt antal år før den tid, man selv befandt sig i, er de aller nyeste begivenheder nu ikke noget ukendt emne. Hvis folkeskolens lærere vil være i stand til hos børnene at få skabt en positiv indstilling over for andre folkeslag og for betydningen af samarbejde trods alt det, der skiller, og få vakt en forståelse af, at ikke alt kan tages for gode varer, er der dermed også givet mulighed for, at eleverne senere som voksne kan udvise den ansvarsbevidsthed, uden hvilken forudsætningen for et liv som ansvarlige borgere i en større verden ikke er mulig.

En understregning af, hvor vigtigt det er, at vi kan tænke videre og måske i andre baner, end vi ofte er tilbøjelige til, kan fås gennem følgende udtalelse af den amerikanske negerleder Du Bois: »De fleste mennesker i verden er farvede. En tro på menneskelighed må betyde tro på farvede folk. Fremtidens verden vil efter al sandsynlighed blive, hvad de farvede folkeslag gør den til.« Har vi allerede akcepteret dette? Eller mener vi, at det kan dog ikke passe.

Skal vi nå de mål, som FN's pagt er et udtryk for, må mange overleverede forestillinger ændres, ikke hos os alene naturligvis. En af teknikkenes følger er mulighederne for personligt møde mellem mennesker med vidt forskellige forudsætninger, med forskellig religion og af forskellig race. Dette møde har den største betydning for opbygningen af en realistisk og positiv indstilling og for en nøgtern vurdering af alt, hvad der vælter ind over os. Den, som selv har oplevet, hvordan andres vilkår er, hvordan de tror og tænker om livets fundamentale spørgsmål, har større mulighed for at bevare hovedet koldt og ikke lade sig løbe over ende, selv om der lides nederlag og skuffelser, hvad der vil være uundgåeligt, og som heller ikke af uventet succes lader sig lokke med til hasarderede eksperimenter.

Rom blev ikke bygget på en dag, siger vi. Heller ikke et instrument, der kan lede udviklingen i et verdenssamfund, kan vokse fuldt færdig på 20 år. Men vil alle være med til at betale, hvad det koster at bygge vejen, kan målet nås. Vi må blot være indforstået med, at nogle må betale mere end andre.

Italien

Italienske statsbaner kan ikke tjene lønnen

Den italienske regering har ladet udarbejde en reformplan med hensyn til statsbanernes drift og rationalisering. Den tidligere ministerpræsident Nenni har siddet som formand for det udvalg, der udarbejdede planen, som er blevet vedtaget af ministerrådet.

De italienske statsbaners økonomiske stilling er yderst vanskelig. Indtægterne af person- og godstrafikken det sidste år har andraget ca. 416 milliarder lire, men her overfor står en udgift alene til banepersonalets løn på 434 milliarder lire. Det vil altså sige, at statsbanerne ikke engang kan indtjene til lønningerne.

Hertil kommer, at man er ude for en fortsat tilbagegang i indtægterne. Man mener, at årsagen til situationen er de gentagne jernbane-strejker, der har været iværksat, og som enten har givet meget betydelige forsinkelser eller fuldstændig indstillen af driften i perioder. Så har publikum måttet benytte andre transportmidler, ligesom store godsmængder også har måttet sendes på anden måde, når man ikke kunne stole på jernbanerne.

Strejkerne har således betydet meget alvorlige tab for banerne – også med hensyn til deres prestige.

Det nye reform-forslag, regeringen har vedtaget, er endnu ikke kendt i enkeltheder, men det vides, at et af dets punkter går ud på at nedlægge 5.000 km bane-strækninger, som er urentable. I stedet vil statsbanerne gennemføre såvel person- som godstrafik i de pågældende områder med biler. Der skal ikke være tale om nogen nedskæring af personalet. Planen omfatter også forhøjede takster både for person- og godsbefordring.

78 år om at fuldføre kendt Italiens-bane

Det hører til sjældenhederne, at der går det meste af et århundrede, inden en ikke særlig lang jernbanelinie bliver fuldført. Det skyldtes ikke alene urolige politiske forhold, men også de mange tekniske vanskeligheder, der måtte overvindes ved jernbaneanlæg i bjerge, at fuldførelsen af banelinien Bologna–Firenze tog ikke mindre end 78 år.

Man begyndte at tale om denne jernbane allerede omkring 1850. Italien var da splittet i en række mindre stater, og den nordlige del var undergivet Østrig-

Ungarn, det daværende store kejserdømme, som gerne så, at man fik en forbindelse ud til Middelhavet. Derfor støttede det bygningen af jernbanen, som påbegyndtes i 1856 og løb langs med floden Reno og over Appenniner-bjergene ved Pracchia til Pistoia for at slutte ved Livorno. Jernbanen blev kaldt La Porrettana, men svarede ikke til forventningerne, og kort tid efter, at man havde bygget denne første del af banen, blev det østrig-ungarske kejserdømmes magt brudt i Italien.

La Porrettana gik noget vestligere end den linieføring, banen senere fik i forbindelsen mellem Bologna og Firenze. Der kom mange forslag til den nye linieføring. I 1882 ville myndighederne i Bologna bygge banen som nødhjælpsarbejde, men der gik endnu flere årtier, før det italienske parlament tiltrådte en direkte linie mellem de to store byer, skriver det italienske jernbaneblad »Voci della rotara«.

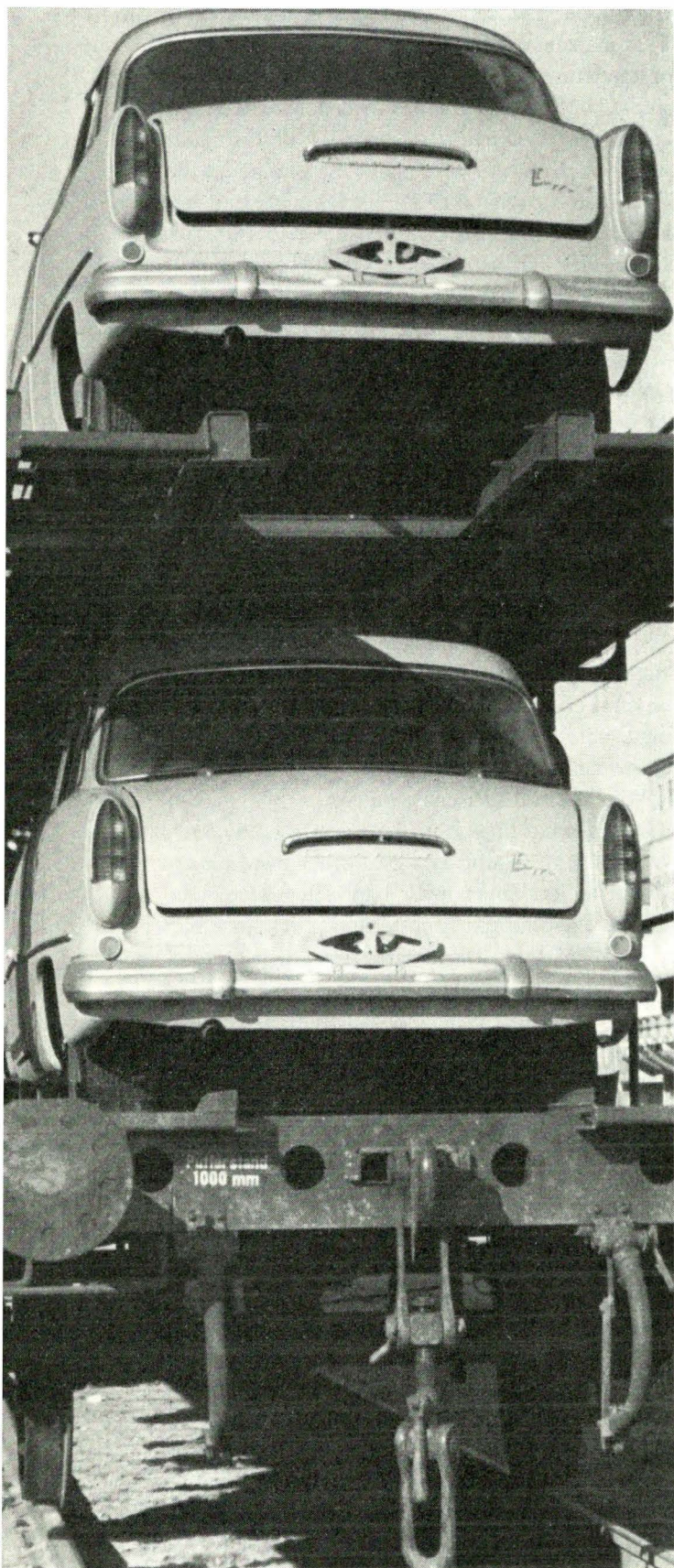
Appenniner-bjergene voldte store besværligheder for bygningen af jernbanen. Man anlagde den sådan, at sporet på nogle kilometer fulgte linien Bologna–Ancona, hvorefter linien drejede mod syd mod bjergkæden. I en tunnel førtes den ind under bjerget Adone, fulgte derefter på en kort strækning floden Setta og gik gennem en lang tunnel ind under det højeste pas og kom atter ud i Bisenzio-dalen.

Den direkte linie Bologna–Firenze er 97 km lang. Den har ikke mindre end 220 broer og viadukter, og 37 km af jernbanen løber i tunneler. Der er ialt 30 tunneler, hvoraf den længste under det store bjergpas er 18,5 km lang. Under arbejdet i den store tunnel måtte den understøttes, fordi man kom ud for lerskred, og desuden kæmpede arbejderne mod udstrømmende jordgas og oversvømmelser. I lange perioder måtte arbejdet indstilles, mens man ventede på, at temperaturen skulle falde og mindske faren for gas-eksplosioner.

Man anvendte så den samme byggemetode, som i de seneste år er taget i brug ved St. Gotthard-tunnelen, nemlig at man arbejdede både fra nord og syd og desuden ved at lave to skakter ned i bjerget. Det første gennembrud i tunnelen skete i december 1929, hvor et arbejds hold fra den nordlige tunnelindgang mødte en arbejdsstyrke, der havde boret sig frem mod nord fra den ene skakt.

Denne jernbanelinie, som bringer mange turister til Firenze og videre til Rom og Syditalien, har ikke alene kostet mange penge, men også mange menneskeliv. 97 arbejdere omkom, og deres navne er indhugget på to marmorstene ved tunnelen.

De leger med tog – for pengenes skyld

Franske pengemænd har fået en ny hobby. De er begyndt at lege med tog – for pengenes skyld. Det er ikke i villa-kælderen eller på loftet i det mondæne hjem, at fritiden bruges på modeljernbanen. Der »leges« med rigtige tog.

Skræmt af den ene inflationsbølge efter den anden og af stadige devalueringer har mange franskmænd fået en næsten panisk skræk for at sætte penge i aktier, obligationer eller simpelthen i kontante papirpenge, og sideløbende har de samme ængstelige udviklet lysten til at erhverve håndgribelige goder for de erhvervede skillinger.

Denne frygt for det første og længsel efter det andet udnyttes nu i fuldt mål af to franske forretningsmænd, der har fået ideen til at give deres landsmænd noget, der er næsten lige så godt og så værdifast som guld, og som de samme landsmænd med glæde putter deres sparepenge i.

De to forretningsmænds grundlæggende idé og indtrængende appel til dem, der har penge til overs, lyder i sin gribende enkelthed: *Sæt jeres penge i jeres egen jernbanevogn!*

Denne enkle, men såre givtige tanke blev udtænkt for elleve år siden af den 44-årige *Jean-Pierre Brugge-*man og den 39-årige *Jean Thomachot*, dengang franske vinopkøbere i Algier. De opdagede, at der var flere penge i skibsladninger af alle mulige slags, end der var i vin. Da de så underbyggede og udbyggede deres forretning på grundlag af deres »geniale« iagttagelse, fandt de ud af, at deres virksomhed som speditører meget vel kunne udstrækkes til også at omfatte jernbanerne, og her havde de igen en idé.

De startede et firma, som de kaldte »Algeco«, og det gik i gang med at opkøbe jernbane-tankvogne til priser fra 35.000 til 130.000 kroner. Derefter lejede de tankvognene ud til olieselskaber og strøg 20 procent af den »flydende« indkomst som en slags anvisnings-salær.

I dag ejer »Algeco« over 8.000 tankvogne, som fragter alt fra råolie til flydende gas over hele Europa. Takket være det franske skattevæsens rummelige afskrivningsregler og den næsten konstante brug, der gøres af firmaets tankvogne, opnår de indskydere, der personligt ejer en jernbanevogn eller flere, 10–12 procent udbytte af deres penge!

Bruggeman tror på, at det at lege med tog på denne måde, appellerer til noget, der ligger dybt i alle mand-folk: »Indskyderen udbygger sine barndomsdrømme om leg med tog ved først at købe for eksempel en olie-tankvogn, så en vogn til flydende gas, dernæst en til

I DLT 20. september 1965 er der stillet spørgsmål om »stop og ryk frem« på et P.U. signal. Svaret lyder:

Toget skal bringes til standsning foran alle P.U. signaler, som viser »stop og ryk frem«. Hvis signalet efter standsning stadig viser »stop og ryk frem«, må der fortsættes, men er signalet i mellemtiden gået på »stop«, skal dette signal efterkommes. Efter svaret at dømmen kunne det se ud, som om man bare kan køre på signalet »stop og ryk frem« efter at have bragt toget helt til standsning uden stationens og togførerens mellemkomst.

Men er det rigtigt?

Skal man ikke have disses tilladelse til videreførsel, når toget har været bragt til standsning på en station?

Hvordan dette skal foregå på en station som f.eks. Vejle med 4 P.U. signaler, inden man møder udkørselssignalet med et tog på 140 aksler og med togførervognen bagest i toget, det må vist stå hen i det uvisse. Noget andet er, hvis toget er standset mellem P.U. og U., henholdsvis S.U. og U. signaler, så må toget fortsætte kørslen uden stationens og togførerens mellemkomst, når signalgivning for viderekørsel er tilvejebragt, hvis det drejer sig om et planmæssigt gennemkørende tog. Hvis nu toget ikke er planmæssigt gennemkørende og efter afgang fra en station kommer til at holde mellem omtalte signaler, må lokomotivføreren så fortsætte kørslen, når signalgivning for viderekørsel er givet? Hvis et tog holder på en station, hvor der i udkørselstogvejen kun findes udkørselssignal, og dette viser »stop og ryk frem«, skal man da køre frem til signalet og holde og igen have stationens og togførerens mellemkomst for at fortsætte kørslen eller betragtes det, som om man har holdt foran signalet, når toget holder ved perron?

Lokomotivfører *N. K. Jensen.*

kemikalier og måske slutter han af med en vogn til automobiltransport«, siger Bruggeman.

Mange af de multi-millionærer, der er blandt »Algeco«s 6.000 indskydere, har deres navn malet på siden af de vogne, de ejer, og ejerne dukker tit op på virksomhedens kontor på Champs Elysées i Paris for at høre om, hvor i Europa deres jernbanevogne for tiden befinder sig. Bruggeman og Thomachot opmuntrer dem til disse visitter ved at invitere de besøgende på drinks og en rigtig mandfolkesnak om tog.

Og imens ruller tankvognene millioner af kroner hjem i lommerne på de »toginteresserede« . . .

SVAR:

Ad 1) Meningen med svaret i bladets nr. 18 af 20. september 1965 var udelukkende at forklare, hvorledes lokomotivføreren skal forholde sig, hvis han får signal »stop og ryk frem« fra flere perronudkørsels-signaler i samme togvejspor. Der blev ikke taget stilling til, i hvilket omfang stationen og togføreren i øvrigt skal medvirke. Dermed være ikke sagt, at disse ikke skal medvirke. Lad os f.eks. se på, hvilken signalgivning der bliver tale om, når en station med 4 perronudkørselssignaler i samme togvejspor af en eller anden grund må vise »stop og ryk frem« fra disse 4 signaler:

Planmæssigt gennemkørende tog.

- a) Indkørselssignalet viser »kør«.
- b) Toget kører ind på stationen og standser ved normalt standsningssted.
- c) Perronudkørselssignalerne viser »stop og ryk frem«.
- d) Stationen giver signal »afgang«. Det faste lysafgangssignal vil forblive tændt så længe »stop og ryk frem« vises.
- e) Togføreren giver signal »kør«.
- f) Lokomotivføreren sætter toget i gang, idet han standser foran alle perronudkørselssignaler, som viser »stop og ryk frem«, hvorefter han fortsætter med forsigtighed til næste perronudkørselssignal, henholdsvis hovedsignal. Hvis det drejer sig om *et personbefordrende* tog, som holder helt eller delvis ved perron, må kørslen ikke genoptages uden togførerens mellemkomst.

Planmæssigt standsende tog.

Det samme som anført foran under punkterne c–f.

Ad 2) Ja.

Ad 3) Det er svært at svare generelt på dette spørgsmål. På nogle stationer kan udkørselssignalet være således placeret i forhold til standsningsstedet, at toget allerede, medens det holder ved perron, kan betragtes som holdende foran signalet. På andre stationer vil afstanden fra standsningsstedet til signalet være så stor, at toget – efter afgang fra perron – skal standse foran signalet. Når toget i sidstnævnte tilfælde genoptager kørslen efter standsningen foran udkørselssignalet, skal togføreren medvirke, såfremt det drejer sig om et personbefordrende tog, som holder helt eller delvis ved perron.

PERSONALIA

Ansæt som lokomotivmedhjælperaspirant pr. 15/9-65.

F. B. Christensen, København Gb.

Afsked.

Lokomotivførerne (15. lkl.):

J. Jensen, Helsingør, er afskediget efter ansøgning på grund af alder med pension (31/12-65).

A. Andersen (Hjortholm), R. af D., Korsør, er afskediget efter ansøgning på grund af alder med pension (31/12-65).

G. L. J. Bagger, København Gb., er afskediget efter ansøgning på grund af alder med pension (31/12-65).

E. Nicolajsen, København Gb., er afskediget efter ansøgning på grund af alder med pension (31/12-65).

Lokomotivførerne (12. lkl.):

E. H. V. Hansen, København Gb., er afskediget efter ansøgning på grund af alder med pension (31/12-65).

H. E. Borges, Århus, er afskediget efter ansøgning på grund af alder med pension (31/12-65).

†

Lokomotivfører:

J. P. Møller Jensen, Tønder, født d. 11/8-1901, er afgået ved døden d. 26/9-65.

Pensioneret lokomotivfører Johannes Hansen, Højgade 22, Randers, født d. 27/6-1880, er afgået ved døden.

Tak

Hjertelig tak til alle for venlig deltagelse ved vor kære faders, pensioneret lokomotivfører S. M. Jensens, død og begravelse. En tak for de smukke mindeord af DLF's repræsentant og tak til Nyborg afdeling for fanens tilstedeværelse og en særlig tak til fanebæreren fra Nyborg.

På søskende og egne vegne
Helge Jensen.

Min hjerteligste tak for den store deltagelse ved min mand, lokomotivfører J. P. Møller Jensens bisættelse.

En særlig tak for fanernes tilstedeværelse.

Helle Møller Jensen.

Overgået som ekstraordinært medlem pr. 1/9-65.

Pensioneret depotleder Chr. C. Wangsgaard, Moldaugade 9, 1., København S. Pensioneret lokomotivfører J. G. K. Jensen, Kongensgade 76, 1., Fredericia.

Pensioneret lokomotivfører S. R. Thomasen, Danmarksgade 25, 2., Struer.

Pensioneret lokomotivfører C. P. V. Hansen, Dybbølsgade 9, 4., tv., København V.

Overgået som ekstraordinært medlem pr. 1/10-65.

Pensioneret lokomotivfører R. P. Ditlevsen, Joachim Larsens Vej 16. Kbhvn. F.

»Kong Christian den IX's understøttelsesfond«

REGNSKAB I 1964/65

Indtægter:

Beholdning fra forrige år	168,45
Renter	1 191,81
Gaver	70,00
Legatportion retur (gr. dødsf.)	100,00
	<hr/>
	1 530,26

Udgifter:

Uddelte understøttelser	1 300,00
Porto	11,10
Beholdning til næste år	219,16
	<hr/>
	1 530,26

Beholdninger:

Obligationer	26 699,57
På bankbog	219,16
	<hr/>
	26 918,73

København, den 31. marts 1965.

Skov

/ M. Lindborg
sekr.

Regnskabet er revideret og fundet i overensstemmelse med de foreliggende bilag.

Beholdningen var til stede.

København, den 31. august 1965.

sign. L. Thorup sign. E. Svendsen

Byttelejlighed

Lejlighed i Viborg ønskes byttet med en i København. 4 værelser, 2. sal, moderne el. køkken, køleskab, mask. vaskeri, nedstyrtningssk. Leje 435 kr. Indsk. 2000 kr. Ønskes: 2½-3 værelser moderne, leje ikke over 300 kr. Frederiksen, Molbechvej 21, Va. 9132 modt. besked.

Statsbanepersonalets Sygekasse

Sygekassens regnskab for regnskabsåret 1964/65 foreligger, og de interessenter, der ønsker regnskabet leveret, vil få dette tilsendt, når forlangende herom indsendes til sygekassens kontor.

Jubilæumsforeningen 1. distrikt afholder sin årlige festlighed i selskabslokalerne H. C. Andersens Boulevard 25, 1., onsdag den 27. oktober kl. 12.30.

Jubilæumsforeningen

Indtegningslister vil blive ophængt på stuerne, samtidig kan indtegning finde sted tlf. Byen 3762.

Bestræbelserne er anlagt på, at vi får en virkelig hyggelig og kammeratlig fest med et overdådigt frokostbord som start. Det er en selvfølge, at vore pensionerede kammerater er hjertelig velkommen. Opmærksomheden henledes på, at bestyrelsen står på valg, samt at forslag til foreningen gerne imødeses og sættes under debat.

*

I Frankfurt a.M. er man ved at bygge U- og forstadsbaner i tre etaper. Første afsnit på 3,2 km skal være færdig sidst i 1967. Anden etape omfatter bl.a. opførelsen af en underjordisk hovedbanegård, og som tredje led begynder i 1969 bygning af en fire-sporet tunnel. Ialt bygges ca. 60 km tunnelbaner. En væsentlig del af arbejdet skal være færdigt i 1975. To tunnelrør skal føres under floden Main. Den årlige udgift anslås til 20-25 mill. d-mark. Hele arbejdet ventes færdigt om 15-20 år.

*

Statsbanerne i Tunis har nu 1514 km spor, deraf de 1030 km strækninger med smalspor. Allerede i 1924 gik man over til dieselelektrisk drift; det første lok var fra Sverige og blev udrangeret i 1945. For et par år siden leverede det tyske firma MAN tolv dieselhydrauliske tog på 700 hk, alle beregnet til normalspor.

*

I Bruxelles ligger Air Terminal (»luftbanegården«) ved siden af byens hovedbanegård, og der er indledt samarbejde mellem de to transportformer, således at en jernbane er blevet lagt ud til byens lufthavn. De rejsende befordres med skinnebustog frem og tilbage.

*

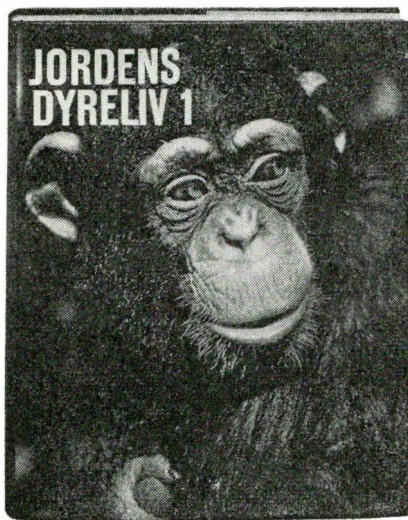
Czekoslovakiet og Ungarn er i færd med at bygge en fælles grænsebanegård i Sturovo. Det ret omfattende anlægsarbejde bliver først færdigt i 1968.

Jordens Dyreliv

Med første bind i hånden må man erkende, at Forlaget Fremad har ret, når man dristigt erklærer, at her er det fornemst udstyrede værk på dansk om pattedyrene, store som bittesmå. Under titlen »Jordens Dyreliv« præsenteres et stort 3-bindsværk, hvis billedrigdom er ovenud fantastisk – mere end 2.250 fremragende fotos og illustrerende kort, hvoraf halvdelen i farver.

En international stor succes

»Jordens Dyreliv« er resultatet af et storstilet internationalt samarbejde med rod i Italien, hvor de bedste navne i den zoologiske forskningsverden har stået fadder til både tekst og det yderst fornemme billedudvalg. Værket udsendes både i Frankrig, Finland, Sverige, Norge samt Italien og udgaver er forberedt i Tyskland, England og USA – slutresultat: et storslået værk om zoologiens historie, dyrearternes udvikling fra de forhistori-

ske tider og til vor tid, hvor de fleste af dyrene må ses i zoologiske haver, fordi civilisationen brutalt begrænser de naturlige leve-områder, både storvildt og hjemlige vilde dyrearter før havde i så rig målestok. Den danske udgave er grundigt bearbejdet og tilrettelagt for danske læsere af tre unge danske forskere med *Mogens Lund* i spidsen. Hermed er skabt et dansk værk med den rigtige klassificering af dyrefamilierne, et værk, der taktet være sit udstyr og sin tekst, vil blive et hjemmenes opslagsværk, når det gælder kendskab til dyrenes mangeartede verden.

De 3 smukke bind
rummer over
2250 illustrationer

Pragtfuldt illustrationsmateriale

Illustrationerne er et kapitel for sig selv: store, fornemt trykte farvegengivelser bringer læseren på nært hold af dyrene – et billedvalg, der ikke mindst lægger vægt på at vise dyrene i deres naturlige omgivelser, den natur der nu berøves dem kvadratkilometer for kvadratkilometer.

Hele familiens opslagsværk

Et herligt stykke papir i kunsttrykklassen sikrer fuld valuta til hvert billede – hvert andet opslag altså i fornemme flerfarver. Intet er sparet for at gøre »Jordens Dyreliv« til det værk, som enhver dansk familie bør eje – den zoologiske haves mærkeligste dyr bragt hjem i stuen, hvor værket kan læses som ren faglitteratur, som spændende indføring i det mærkværdigste dyreliv, som supplement i farver til TV's naturudsendelser og – sidst men ikke mindst – som hjælpemiddel til at sikre børnene og de unge virkelig interesse for og grundig viden om dyrelivet, når skolearbejdet kalder.

Hvert bind er på 360 sider – ialt 1.080 store kvartsider, smukt indbundet i et stilrent helfableabind med 22 karat gulddekorationer.

Fremad garanterer at prisen holder . . .

Alt dette tyder jo faktisk på en kæmpeinvestering ved køb – men her kan vi glæde vore læsere med, at Fremad lever op til kravet om høj kvalitet til rimelige priser i forhold til udstyret: pr. bind kan »Jordens Dyreliv« erhverves for kun 125,00 kr. incl. 12½ pct. oms – og Fremad garanterer tilmed alle, som erhverver værket nu og i de næste 3 måneder, at denne pris holder, uanset hvad der måtte

indtræde af prisstigninger og nye oms'er m.v. Det gælder derfor om at være på tærne og sikre sig værket, mens det er garanteret prismæssigt. Bind 1 foreligger nu, og de to følgende bind udsendes i løbet af 1966. Ved siden af den nævnte prisgaranti bør man også bemærke sig, at Fremad tilbyder dette flotte værk uden ratetillæg af nogen art – ingen fordyrende renter forhindrer interesserede i at sikre sig et værk, der roligt tør siges at være det fornemst udstyrede værk om dyrelivet på dansk.

PÅ SPORET

Hovedbanegården i Bern i Schweiz undergår en større udvidelse med 9 nye spor, hvoraf nogle nu er taget i brug. Senere følger opførelsen af en ny ankomstbygning og flere nybygninger til banedriften. Også i Schweiz føres en strammere økonomisk politik, hvorfor disse nyanlæg vil blive udstrakt over seks år.

*

Tyske forbundsbaner venter i indeværende år en udgift på 2,1 milliard d-mark, hvoraf den højere lønudgift alene andrager 868 millioner.

*

I Oslo har arbejdet med anlæg og udbygning af tunnel- og forstadsbaner stået på siden 1954, og nu er man ved at være helt færdig med anlægget. Det omfatter 24,5 km dobbeltsporede linier, heraf 7 km i tunnel. Banens profil har op til 50 promille stigning, hvorved Oslos S-bane bliver Europas stejleste. Togene kører på strømførende, tredje skinne, så man har kunnet bygge lavere og billigere tunnel.

DAMERNES DAG

Hvordan har De det med slankekur?

Er det noget, De kun kender af omtale, fordi De ingen vægtproblemer har, eller hører De til det store flertal, der spiser sig halvt eller trekvart igennem et par stykker om året?

Med måde er alting godt. Det gælder såmænd også slankekur. Bl.a. fordi disse har en kedelig tendens til at virke nedslående på humøret hos den pågældende, der er på diæt.

Det er nemmere at holde vægten på plads, hvis De først er nået igennem en hel kur. Derved får maven tid til at indstille sig på et mindre kvantum føde, og det er i virkeligheden det, slankekurene går ud på, selvom det ikke bliver skrevet med store bogstaver. Så var der jo ingen, der ville gå i gang med dem.

Man skal spise mindre! Samtidig skal man sørge for, at det man spiser, er af så lødige næringsværdi, at man ikke føler sig slap og utilpas. Når maven så larmer af sult, er det fordi den ikke er fyldt op, som den er vant til, og ikke, fordi kroppen trænger til næring.

Det tager desværre et par dage, før maven indstiller sig på det ændrede kvantum.

Som bekendt er det om efteråret, at pundene lægger sig til rette. Enten over eller under bæltstedet, og det er ikke til at sige, hvad der er værst. Når julen er ovre, plejer situationen at være katastrofal og nytårsforsætterne står i slankekurernes tegn. Den tid, den sorg.

De kan gøre Dem selv en tjeneste ved året rundt at huske på følgende:

Spis rigeligt om morgenen. Det giver energi til dagens arbejde.

Husk at hvad De spiser om aftenen, tager De med i seng. Næste morgen er De et par gram rigere.

Drik et glas kærnemælk eller skummet mælk et kvarter før hvert måltid. Det lægger en god bund.

Snak om skind

Danmark nyder et smukt ry som pelsland. Turisterne er glade for vore minkkåber og køber masser af dem, når de kommer her forbi. De er ligeså efterspurgt som sølvtoj fra Georg Jensen og porcelænet fra den kongelige porcelænsfabrik.

Når de store luksuslinere om sommeren ankrer op ved Langelinie kajen, lastet med velbeslåede dollar-damer, sørger flittige forretningsfolk for at arrangere mannequinopvisninger med pelsværk som emne, om termometret så viser 40 grader i skyggen. Det er ikke tallene fra den lille tabel, der benyttes, når turisterne forsyner sig med souvenirs fra »Wonderful Copenhagen«, men de får valuta for pengene.

Hvad med de danske damer? Er det stadig forbeholdt et velhavende mindretal at eje en eller flere pelse? Både ja og nej. I dag fås pelse i mange prislæg, men mange kvinder vil hellere have to virkelig gode frakker end een pels, der kun kan bruges i vintersæsonen.

Men et nyt pelspublikum er ved at dukke op. De unge, som har flere penge end nogensinde til at købe tøj for. Det ved pelsfolkene, og da det gælder om at opdrage vordende mink- og persianerdamer rigtigt, starter man nu salget af en masse ret billige (fra syv, otte hundrede kroner og opefter), men meget kvikke og modeprægede pelskåber. Skindet er kalgan, ged, fæl og kanin, i gamle dage kaldet »lapin«. Kaninskind gør man meget ud af. Det barberes, farves eller påtrykkes zebrastriber og ser virkelig smart ud. Og som sagt regner man med at gøre de unge så pelsinteresserede, at interessen næste gang når de til de dyrere skindsorter.

Noget af det mest overlegne, man kan vise sig i, er en frakke med minkfoer. Hvis man altså nænner det. . .